

PRZEPISY WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 9-go lipca 1920 roku o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21 (Dziennik Ustaw R. P. № 56—1920, poz. 348).

Na mocy 11 art. ustawy z dnia 9 lipca 1920 roku „O aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21“ (Dzien. Ust. R. P. № 56 — 1920 r. poz. 348) wydane zostają następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1. Zgodnie z art. 1 tej ustawy wytwórcy rolni winni dostarczyć z morga, obsianego ziemiopłodami, wskazanemi w ostatnim ustępie tegoż art., określone ilości ziemiopłodów—stosownie do norm kategorii, do której powiat lub jego część, w której gospodarstwa są położone, został zaliczony.

Zwalnia się z pod wymiaru kontyngentu na wyżywienie osób, stale przy gospodarstwie zamieszkujących, a mianowicie: wytwórcy, jego domowników, oraz służby osobistej, oficjalistów ordynarjuszy i członków ich rodzin—po pół, trzy ćwierci lub jeden morg ziemi obsianej na każdą osobę—stosownie do kategorii, której normy dane gospodarstwo obowiązują. Na wyżywienie pozostałych robotników rolnych powyższe ilości ziemi obsianej nie mogą być zwolnione z pod wymiaru kontyngentu.

Art. 2. Na podstawie klasyfikacji powiatów do poszczególnych kategorii, dokonanej przez Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz podziału terytorjalnego, ustalonego przez Wojewodę, względnie w Małopolsce — przez Generalnego Delegata Rządu, o ile powiat nie został zaliczony wyłącznie do jednej kategorii,—określi starosta ogólny kontyngent każdego wytwórcy rolnego, posługując się przy ustaleniu danych, dotyczących ilości morgów obsianych oraz ilości osób, aprowidujących się z gospodarstwa,—statystyką produkcji i spożycia ziemiopłodów w gospodarstwach rolnych, sporządzoną na zasadzie rozporządzeń Ministra Aprowizacji z dnia 10 kwietnia 1920 roku (Dzien. Ust. R. P. № 33 — 1920 r. poz. 195) i z dnia 22 lipca 1920 r. (Dzien. Ust. R. P. № 60 poz. 376).

O wyznaczonym kontyngencie ze wskazaniem ilości ziemiopłodów, jakie w terminach, wymienionych w art. 3. ustawy, mają być dostarczone, starosta zawiadamia wytwórców, posiadających gospodarstwa o obszarze, liczącym powyżej 100 morgów, — każdego z osobna za dowodami doręczenia,—wytwórców zaś, posiadających gospodarstwa o obszarze do 100 morgów włącznie,— przez sołtysa danej wsi lub kolonji, a w Małopolsce przez naczelnika gminy, przesyłając im w dwóch egzemplarzach wykazy rozkładu kontyngentu na poszczególnych wytwórców. Sołtys, względnie naczelnik gmi-

ny obowiązany jest w ciągu trzech dni po otrzymaniu wykazu zawiadomić w obecności dwóch świadków poszczególnych wytwórców o wyznaczonym kontyngencie i terminach. Soltys, względnie naczelnik gminy i świadkowie stwierdzają na wykazach podpisami zawiadomienie wytwórców, poczem jeden egzemplarz zwrócony zostaje staroście, drugi zaś pozostaje u soltysa, względnie naczelnika gminy do użytku soltysa i wytwórców.

Wytwórcy rolni, którzy nie są w możności z powodu klęsk żywiołowych, nieurodzaju lub innych uzasadnionych przyczyn dostarczyć wyznaczonego kontyngentu całkowicie i w określonym stosunku zbóż kłosowych do innych ziemiopłodów, jak również w wyznaczonych terminach,—mają prawo w przeciągu dni 14-stu od dnia zawiadomienia ich o wysokości wyznaczonego kontyngentu, złożyć rekurs na ręce starostwa do Komisji Kontyngentowej.

Rekurs może być wniesiony piśmiennie lub ustnie, względnie przesłany pocztą. W tym ostatnim wypadku miarodajną jest data stempla pocztowego stacji nadawczej.

Odnośnie do pierwszej raty kontyngentu, zarówno co do ilości, jak i terminu i stosunku zbóż kłosowych do innych ziemiopłodów—wniesienie rekursu niema mocy, wstrzymującej wykonanie dostawy.

W razie odrzucenia rekursu przez Komisję Kontyngentową lub tylko częściowego obniżenia kontyngentu—wyznaczony termin odstawy nie może być krótszy, niż dni 14-cie, licząc od dnia wydania orzeczenia.

Wytwórcy rolni, wnoszący rekurs, ponoszą koszty związane z działalnością komisji kontyngentowej, o ile rekurs ich nie zostanie uwzględniony.

Art. 3. Komisja Kontyngentowa składa się z 7-miu członków i 5-ciu zastępców. Członkami Komisji z urzędu są: starosta względnie referent aprowizacyjny, jako przewodniczący, i referent rolny. Pozostałych członków, a mianowicie: przedstawiciela własności do 30 morgów, przedstawiciela własności od 30 do 100 morgów, przedstawiciela własności powyżej 100 morgów i dwóch przedstawicieli spożywców, oraz ich zastępców — powołuje Wojewoda, a w Małopolsce Generalny Delegat Rządu na przedstawienie Powiatowych Komisji Apropowizacyjnych, względnie w miastach—wydzielonych Miejskich Komisji Apropowizacyjnych, które uchwalają te kandydatury na wniosek odpowiednich organizacji wytwórców i spożywców, o ile takowe w powiecie, względnie mieście, istnieją.

Członkami Komisji Kontyngentowej mogą być osoby i z poza członków Komisji Apropowizacyjnych, stale w danym powiecie, względnie mieście mieszkające.

Komisji Kontyngentowej przysługuje, w celu terminowego wypełnienia swych zadań, prawo kooptacji, względnie tworzenia Podkomisji; przytem jednak wszelkie powzięte decyzje muszą być zaakceptowane przez Komisję Kontyngentową i zaopatrzone podpisami jej członków.

Członkowie Komisji Kontyngentowych—rzeczywiści i kooptowani poza urzędnikami państwowymi, którzy w skład ich wchodzi, —pobierać będą djety w wysokości, przysługującej urzędnikom państwowym kategorii płacy V-ej, jak również zwrócone im będą koszty rozjazdów. Orzeczenia Komisji Kontyngentowych zapadają na mocy większości głosów i są prawomocne, o ile powzięte zostały w obecności przynajmniej 2-ch przedstawicieli producentów i jednego z konsumentów. Orzeczenia Komisji Kontyngentowych są dla wytwórców bezapelacyjne; jedynie staroście przysługuje prawo wstrzymania wykonania orzeczenia do ostatecznej decyzji Wojewody, w Małopolsce—Generalnego Delegata Rządu.

Sposób urzędowania Komisji Kontyngentowych określi osobna instrukcja, którą wyda Minister Apropowizacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Wytwórcy rolni obowiązani są dostarczyć wyznaczony kontyngent—w przepisanych terminach—do składów, filji lub agentur P. U. Zbożowego, znajdujących się na terenie danego powiatu. Jedyne kwity płatnicze, wystawione przez te instytucje, służyć będą, jako dowód uskutecznienia dostawy kontyngentu. Ziemioplody, skupywane przez inne organizacje państwowe lub prywatne, nie będą zaliczane na poczet kontyngentu.

W razie przeciwnym, gdy wytwórca rolny nie odstawi kontyngentu w przepisany terminie, władza administracyjna pierwszej instancji przeprowadzi przy pomocy policji państwowej w obecności właściwego sołtysa lub wójta gminy przymusową odstawę i wszelkie inne, niezbędne w danym wypadku czynności, jak młóckę, czyszczenie i t. p., używając do tego zabudowań i wszelkich pomocniczych środków gospodarstwa danego wytwórcy:

Na koszty, związane z przeprowadzeniem przymusowej dostawy, potrąca się producentowi 10⁰/₀ z należności za odstawięne przymusowo ziemioplody. Sumy, osiągnięte z tytułu potrąceń, przekazują filje lub agentury P. U. Zbożowego staroście na pokrycie poniesionych kosztów—w miarę jego zapotrzebowań.

O ile w powiecie znaczniejsza ilość wytwórców zalega z odstawą kontyngentu, a starosta nie rozporządza dostatecznymi środkami dla przeprowadzenia przymusowej odstawy, winien w porozumieniu z Powiatową Komisją Apropowizacyjną wystąpić z umotywowanym wnioskiem do Wojewody, a w Małopolsce—do Generalnego Delegata Rządu—o przydzielenie Oddziału Asystencyjnego, wskazując pożądaną liczebność oraz plan działania. Oddział Asystencyjny działać może jedynie w obecności przedstawiciela odnośnego samorządu.

Art. 5. Niedobory kontyngentu z ubiegłego roku gospodarczego nie mogą być wytwórcom doliczane do kontyngentu, wyznaczonego na zasadzie art. 1 ustawy.

Ziemioplody, podlegające w roku gospodarczym 1919/20 przymusowemu wykupowi na zasadzie art. 1. ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. (Dzien. Ust. R. P. N. 19—1920 r., poz 94), winny być bezwzględnie przez wytwórców dostarczone, względnie przymusowo ściągnięte, przyczem należność wypłacana będzie podług cen, obowiązujących w roku gospodarczym 1919/20.

Art. 6. W myśl art. 4 ustawy, Ministerstwo Apropowizacji wykonuje skup i przechowywanie ziemioplodów, dostarczanych przez wytwórców na mocy tej ustawy, przez P. U. Zbożowy w Warszawie, jako swój organ handlowy, oraz przez instytucje, działające na mocy umowy, zawartej z tym Urzędem, jako Agentury tego Urzędu.

Jeżeli w powiecie niema instytucji skupującej lub jeśli istniejąca instytucja działa szkodliwie, względnie niesprawnie, Powiatowej Komisji Apropowizacyjnej przysługuje prawo wystąpienia do Wojewody, a w Małopolsce—do Generalnego Delegata Rządu—o utworzenie, względnie zamianę Agentury, przedstawiając jednocześnie swego kandydata. Przyczem należy załączyć podanie—popieranej przez Komisję firmy, zawierające następujące dane: a) kto stanowi zarząd spółki, czy też jest właścicielem firmy, b) jaka jest specjalność spółki czy firmy, c) jakie jest zadłużenie ogólne spółki czy firmy, d) jak wysoki jest jej fundusz zakładowy, e) czy korzysta z kredytu, w jakich instytucjach i do jakiej wysokości, f) gdzie i jakie posiada magazyny, g) jak liczny zatrudnia personel, h) o ile pracowników zostałby personel powiększony w razie objęcia skupu ziemioplodów z ramienia P. U. Zbożowego. Prawdziwość powyższych danych stwierdzona być winna przez starostę.

Wojewoda, względnie Generalny Delegat Rządu—po zaopiniowaniu wniosku Powiatowej Komisji aprowizacyjnej—przesyła go wraz z aktami do decyzji Ministerstwa Arowizacji.

O powyższej decyzji Ministerstwo zawiadamia za pośrednictwem Wojewody Powiatową Komisję Arowizacyjną, przyczem w razie decyzji przychylniej poleca P. U. Zbożowemu zawarcie odpowiedniej umowy. Z chwilą zawarcia umowy P. U. Zbożowy zawiadomi o tem właściwego Wojewodę i starostę.

Art. 7. Zgodnie z art. 3 ustawy ustanawia się na ziemiopłody konsumcyjne, odstawione przez wytwórców rolnych na potrzeby Państwa w okresie do 15 września 1920 roku, następujące ceny:

za 100 klg. żyta	Mk. 700.—
„ 100 „ pszenicy	„ 700.—
„ 100 „ jęczmienia	„ 550.—
„ 100 „ owsa	„ 550.—
„ 100 „ gryki	„ 650.—
„ 100 „ prosa	„ 700.—
„ 100 „ rzepaku ozimego	„ 800.—
„ 100 „ rzepaku jarego	„ 750.—

Ceny na inne ziemiopłody, które mogą być również przez wytwórców rolnych odstawiane na poczet kontyngentu, zgodnie z art. 1 ustawy, określili osobne rozporządzenie Ministra Arowizacji, Ministra Skarbu i Ministra Rolnictwa i Dobr Państwowych.

Wytwórcy rolni, którzy w tym okresie dostarczają ziemiopłody w ilości większej, niż byli obowiązani, otrzymają w razie podwyższenia cen w następnych okresach odpowiednią dopłatę; obniżenie zaś cen w następnych okresach nie pociągnie za sobą zwrotu pobranej przez producenta nadwyżki.

Wyżej wymienione ceny płacone będą wytwórcom natychmiast po odbiorze za ziemiopłody zdrowe, suche i normalnie oczyszczone, — loco magazyn Agentury lub Filii Państwowego Urzędu Zbożowego, lub loco stacja kolei żelaznej.

Dopuszczalna zawartość ziaren obcych, przy której ziemiopłody przyjmowane będą bez potrąceń, wynosi:

dla żyta, pszenicy i jęczmienia	2%
„ pozostałych ziemiopłodów	3%

Przy większym zanieczyszczeniu stosowane będą potrącenia w wysokości 1% ceny za każdy procent zanieczyszczenia ponad powyższe normy, przyczem dopuszczalne zanieczyszczenie wynosi przy życie, pszenicy i jęczmieniu—5%, przy pozostałych ziemiopłodach—6%. Ziemiopłody, zawierające większe zanieczyszczenie ziarnami obcemi, jak również ziemiopłody, zawierające piasek i kurz, doczyszczane będą na koszt dostawcy.

Normalny ciężar gatunkowy ziemiopłodów w roku gospodarczym 1920/21 oraz potrącenia, jakie będą stosowane przy niższym ciężarze gatunkowym, podane zostaną do wiadomości osobnem rozporządzeniem Ministra Arowizacji.

Ziemiopłody stęchłe, spleśniałe i mokre nie będą przyjmowane do magazynów. Wszelkie innego rodzaju wady ziemiopłodów, jak śmieć, porost, robaczywość i t. p.—będą brane w każdym poszczególnym wypadku pod uwagę, przyczem cena ulegnie stosownej redukcji.

Art. 8. Zgodnie z art. 7 ustawy pozostaje nadal przy Ministerstwie Arowizacji, jako stały organ doradczy, Państwowa Rada Arowizacyjna przyczem mandaty jej członków przedłużają się na okres gospodarczy 1920/21. Również na zasadzie art. 8 ustawy utrzymują się nadal w dotychczas-

sowym składzie Komisje Apropowizacyjne Powiatowe i Miejskie, jako organy doradcze, przyczem zakres ich działania oraz sposób urzędowania określony zostanie specjalną instrukcją, którą wyda Minister Apropowizacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Instrukcja ta określi również skład oraz zakres działania i sposób urzędowania Komisji Apropowizacyjnej Gminnej.

Art. 9. Skupione przez Państwowy Urząd Zbożowy i Agencje ziemniopłody oddawane są do dyspozycji właściwych władz w myśl poniżej wyluszczonych zasad.

Starosta dostarcza Wojewodzie we właściwych terminach szczegółowych danych, dotyczących: wszelkich kategorii ludności, ogólnych ilości wyznaczonego kontyngentu oraz przypadających na poszczególne terminy redukcji i przesunięcia terminów dostawy kontyngentu, obszaru zasiewów, przewidywanego urodzaju, skupionych i skonfiskowanych ziemniopłodów i przetworów tychże.

Wojewoda, względnie Generalny Delegat Rządu, opracowuje na podstawie danych, dostarczonych przez starostów, bilans produkcji i konsumpcji poszczególnych powiatów, a następnie całego Województwa wzgl. Małopolski, poczem przedstawia go Ministerstwu Apropowizacji do sprawdzenia i zatwierdzenia. O ile Województwo jest czynne, po ustaleniu przez Ministerstwo kontyngentu wywozowego i terminów, w których ma on być dostarczony, opracowuje Wojewoda plan apropowizacyjny, określając kontyngenty wywozowe dla poszczególnych powiatów i terminy, w których mają być one przekazane do dyspozycji władz centralnych lub przesunięte w obrębie Województwa na potrzeby powiatów biernych. O ile Województwo jest bierne, po ustaleniu przez Ministerstwo niedoboru i terminów, w których ma on być pokrywany, Wojewoda opracowuje plan apropowizacyjny, określając dla powiatów czynnych kontyngenty wywozowe na rzecz powiatów biernych i przesyłając Ministerstwu plan repartycji tych ilości ziemniopłodów, które mają być nadesłane zzewnątrz.

Ministerstwo Apropowizacji, posiadając dane, dotyczące składu i ilości ludności oraz ilości ziemniopłodów, jakie mają być dostarczone z tytułu kontyngentu, określa normy żywnościowe i opracowuje na podstawie nadwyżek lub niedoborów produkcji poszczególnych Województw i importów zzewnątrz Państwa—plan apropowizacyjny. Przytem ustalone zostaną: kontyngenty wywozowe dla Województw czynnych i terminy, w których winny one być w określonych ilościach Ministerstwu oddane do dyspozycji,—ilości, które będą dostarczone Województwom biernym na pokrycie ich niedoborów i terminy, w których zostaną do dyspozycji Wojewodów przekazane.

Przydziały ziemniopłodów na potrzeby ludności Województwa, względnie Małopolski, z wyjątkiem tych kategorii, które będą apropowidowane centralnie, dokonywane są przez Wojewodów, względnie przez Generalnego Delegata Rządu z ilości, znajdujących się w magazynach powiatowych lub nadesłanych zzewnątrz Województwa, lub zzewnątrz Małopolski, stosownie do norm, ustalonych przez Ministerstwo Apropowizacji. Dyspozycje na wydawanie ziemniopłodów, stosownie do przydziałów z magazynów instytucji skupujących zboże, wydawane są przez Wojewodów za pośrednictwem delegatów Państwowego Urzędu Zbożowego przy Województwach, względnie w Małopolsce przez Generalnego Delegata Rządu, za pośrednictwem Okręgów Państwowego Urzędu Zbożowego w Krakowie i Lwowie.

Apropowidowanie wojska, miasta Warszawy, kolei i wyłączonych z apropowizacji Wojewódzkiej, względnie Generalnego Delegata Rządu, ośrodków przemysłowych—uskutecznione jest bezpośrednio przez Ministerstwo Apropowizacji. Dysponowanie odbywa się za pośrednictwem Centrali Państwowego Urzędu Zbożowego przy równoczesnem poinformowaniu zainteresowa-

nych Wojewodów lub Generalnego Delegata Rządu i po zatwierdzeniu przez tychże szczegółowego planu wywozowego, przedstawionego im przez Delegata Państwowego Urzędu Zbożowego, względnie przez Okręgi Państwowego Urzędu Zbożowego w Krakowie lub Lwowie.

Art. 10. Przydzielone przez Wojewodę, względnie w Małopolsce przez Generalnego Delegata Rządu na potrzeby powiatu ziemiopłody przekazane zostają przez starostę Sejmikom Powiatowym i magistratom miast, których liczba mieszkańców przekracza 25,000, a to w celu podziału między ludność zaopatrywaną—stosownie do norm, określonych przez Ministerstwo Aproprowizacji.

Organizacje Komunalne rozdzielają przekazane im przez starostę ziemiopłody pod kontrolą Powiatowych, względnie Miejskich Komisji Aproprowizacyjnych mniejszym ciałom samorządowym lub też bezpośrednio zaopatrywanej ludności w stanie surowym lub przerobionym.

Ziemiopłody, nienadające się do bezpośredniego spożycia, winny być przemielane w młynach, w tym celu zakontraktowanych, na podstawie dobrowolnej umowy przez odnośne organa komunalne, za zgodą właściwych Komisji Aproprowizacyjnych.

Przy wyborze młynów do zakontraktowania należy kierować się następującymi wytycznymi: a) kontraktować w miarę możliwości przede wszystkim młyny wodne, jako niezużywające opału, o ile tylko położenie tych młynów w stosunku do ośrodka, jaki młyny te mają aprowidować, jest korzystne, nie obciążając zbyt mocno kalkulacji cen mąki, b) przeciętna miesięczna zdolność przemiałowa młyna, mającego być zakontraktowanym, winna mniej więcej odpowiadać miesięcznej ilości zboża, przydzielonego dla danej miejscowości.

Zasadniczo młyn zakontraktowany winien mleć tylko zboże, przydzielone na potrzeby komuny, która go zakontraktowała. Jeżeli jednak dany powiat, względnie poszczególne miejscowości, otrzymują przydział, który nie pokrywa w większym stopniu zdolności przemiałowej młyna, najdogodniejszego do zakontraktowania ze względów komunikacyjnych lub innych,—staroście przysługuje prawo po porozumieniu się z Powiatową Komisją Aproprowizacyjną—zezwoleń na dokonywanie w jednym i tym samym młynie prócz przemiału zboża komunalnego—również zboża, stanowiącego własność wytwórców rolnych.

Instytucja, która zawarła kontrakt z młynem na przemiał zboża komunalnego, winna mieć w każdym zakontraktowanym młynie kontrolera. Kontrolerzy ci winni dozorować czynności młyna, bacząc by przemiał odbywał się zgodnie z warunkami zawartego kontraktu i niniejszymi przepisami wykonawczymi.

Minimalne normy przemiałowe w młynach zakontraktowanych przez organizacje komunalne, ustanawia się w sposób następujący:

1) dopuszczalny najniższy wymiał żyta:

a) na razówkę:		
	mąki	90 ⁰ / ₀
	otrąb (żubrowiny)	7 ⁰ / ₀
	rozkurz	3 ⁰ / ₀
b) na pytel:		
	mąki I.	65 ⁰ / ₀
	mąki II	5 ⁰ / ₀
	otrąb	25 ⁰ / ₀
	odpadków I.	1—2 ⁰ / ₀
	rozkurz	3—4 ⁰ / ₀

(w zależności od niższego lub wyższego ciężaru gatunkowego żyta).

II) dopuszczalny najniższy wymiał pszenicy:

mąki I	70 ^o / _o
mąki II	5 ^o / _o
otrąb	20 ^o / _o
odpadków	1—2 ^o / _o
rozkurz	3—4 ^o / _o

(w zależności od niższego lub wyższego ciężaru gatunkowego pszenicy).

Zależnie od uznania starosty i Powiatowej Komisji Apropowizacyjnej lub Prezydenta, względnie Burmistrza, i Miejskiej Komisji Apropowizacyjnej — Instytucje Komunalne mogą mleć żyto bądź tylko na razówkę, bądź część na razówkę, część na pytel. Przyczem—co najwyżej—połowa miesięcznego przydziału żyta dla danego powiatu, względnie miejscowości może być mielona na pytel, druga zaś połowa musi być przemielona na razówkę. Przesuwanie tego stosunku na korzyść pytła, jako też mielenie tylko na pytel — wzbronione.

W razie otrzymania przez organizację komunalną przydziału jęczmienia, jako surrogatu żyta, lub pszenicy, należy przerabiać go na perlakach, poczem mleć na mąkę i stosować domieszkę tej mąki w następujących proporcjach: do mąki pytłowej żytniej — 15°/_o mąki jęczmiennej, do mąki razowej żytniej — 10°/_o mąki jęczmiennej; wreszcie do mąki pszennej — 20°/_o mąki jęczmiennej.

Otręby, uzyskane z przemiału zboża, winny być w całości zwracane przez organizację komunalną do instytucji, za pośrednictwem których zboże zostało otrzymane.

Chleb na potrzeby ludności winien być wypiekany w piekarniach, zakontraktowanych przez odnośny organ komunalny.

Ceny na chleb i mąkę określają właściwe Komisje Apropowizacyjne na podstawie rzeczywistych kosztów: ziemiopłodów, przerobu i przewozu. Przyczem cena ta winna być jednakowa na terenie działania Komisji, a możliwe straty lub zyski organów komunalnych, z tego tytułu wynikłe, winny być wzajemnie pokrywane.

Kontrolę nad podziałem ziemiopłodów lub ich przetworów pomiędzy ludność zaopatrywaną wykonywują Komisje Apropowizacyjne, jak również czuwać one winny nad zachowaniem przepisów i warunków umowy przez zakłady przetwarzające.

Art. 11. Ustanawia się następującą ogólną normę żywnościową: od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do dnia 15 sierpnia r. b.— 225 gramów zboża, względnie 180 gramów mąki 80°/_o i od dnia 15 sierpnia do dnia 15 września r. b. — 300 gramów zboża, względnie 240 gramów mąki 80°/_o dziennie na osobę.

Norma żywnościowa na okres następny ustanowiona zostanie po obliczeniu ilości zboża, jaka ma być przez wytwórców dostarczona na potrzeby Państwa z tytułu świadczeń, wynikłych z postanowień ustawy.

Osoby, niezaopatrujące się z plonów gospodarstwa rolnego i zaopatrywane z innego tytułu przez Państwo, uprawnione są do otrzymywania za pośrednictwem organów komunalnych racji żywnościowych — stosownie do powyższej normy.

Z chwilą wpisania do ksiąg ludności nabiera się prawa do pobierania artykułów żywnościowych od organów komunalnych, działających na danym terenie.

Opuszczenie miejscowości, w której pobierano racje żywnościowe, na czas dłuższy niż 7 dni, pociąga za sobą utratę prawa korzystania tamże z apropowizacji.

Art. 12. A. Poza ogólną normą żywnościową—robotnicy i pracownicy przemysłowi, komunalni, robót publicznych, kolejowi, poczt i telegrafów, żegluga, korzystają z dodatkowej aprowizacji robotniczej. Dodatkowe normy wynoszą:

mąki 8 kgl., kaszy—0,6 k j., cukru—0,6 kg. miesięcznie na pracownika.

Sposób kwalifikowania uprawnionych do dodatkowej aprowizacji robotniczej, oraz organizację podziału dodatkowych norm aprowizacyjnych określi osobna instrukcja Ministra Aprowizacji.

Powyższe normy nie dotyczą pracowników biur centralnych Ministerstwa Kolei Żelaznych, Ministerstwa Poczty i Telegrafu oraz Sekcji Dróg Wodnych Ministerstwa Robót Publicznych, jako korzystających z dodatkowej aprowizacji dla funkcjonariuszy państwowych.

B. Normy aprowizacji pracowników przemysłu górniczo-hutniczego wynoszą:

mąki — 16,45 kg., kaszy — 1,62 kg., strączkowych — 1,91 kg. cukru — 1,52 kg., soli — 0,80 kg., ziemniaków — 30,70 kg., mięsa — 3 kg., tłuszczu—1,12 kg. miesięcznie na robotnika, oraz:

mąki — 7,62 kg., kaszy — 1,12 kg., strączkowych — 1,20 kg., cukru — 0,82 kg., soli — 0,80 kg., ziemniaków — 18,50 kg., mięsa — 1 kg., oraz tłuszczu 0,80 kg. miesięcznie dla członka rodziny.

Sposób kwalifikowania uprawnionych do korzystania z aprowizacji wg. norm górniczo-hutniczych oraz zasady organizacji zaopatrywania odnośnych pracowników określi osobna instrukcja Ministra Aprowizacji.

C. Dodatkowa aprowizacja urzędników i pracowników państwowych odbywa się za pośrednictwem organu Ministerstwa Aprowizacji—Urzędu Zaopatrywania Pracowników Państwowych. Normy i sposób zaopatrywania funkcjonariuszy państwowych określi osobne zarządzenie Ministra Aprowizacji.

D. Dodatkowa aprowizacja robotnicza (punkt A), funkcjonariuszy państwowych (punkt C), oraz aprowizacja górników (punkt B), obejmuje wyżej wyszczególnione kategorie pracy zarówno w b. Kongresówce jak i w Małopolsce. Wszelkie rozporządzenia b. austriackich władz w przedmiocie dodatkowej aprowizacji na terenie Małopolski z dniem ogłoszenia niniejszych przepisów tracą moc obowiązującą.

Postanowienie tego artykułu nie uchyla rozporządzenia Ministra Aprowizacji o dodatkowej aprowizacji robotniczej z dnia 8 października 1919 r. Monitor № 225, które ma moc obowiązującą, aż do wydania instrukcji, o której mowa w ustępie lit. A tego artykułu.

Art. 13. Pobieranie na osobę więcej niż jednej racji żywnościowej i zbywanie uprawnień do otrzymywania racji żywnościowych lub otrzymanych artykułów jest zakazane i podlega karom, przewidzianym w art. 6 ustawy.

Art. 14. Dochodzenie i karanie przekroczeń tej ustawy niniejszego rozporządzenia, oraz wszelkich innych rozporządzeń, na zasadzie tej ustawy wydanych, należy do władzy administracyjnej pierwszej instancji, a więc: w powiatach—do starostów, w Warszawie, Lublinie i Łodzi — do Komisarzy Rządu, a w miastach Lwowie i Krakowie—do magistratów tych miast.

Orzeczenie karne wydaje ta władza administracyjna pierwszej instancji, gdzie popełniono przekroczenie.

Art. 15. Przy dochodzeniu przekroczeń na zasadzie art. 6 tej ustawy należy stosować przepisy postępowania karno-administracyjnego, zawarte w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1919 r.

(Monitor Polski № 46) z wyjątkiem art. 2, 3, 4, 14 oraz ostatniego ustępu art. 17—ze zmianami i uzupełnieniami, wskazanymi w art. 6 ustawy i w niniejszych przepisach wykonawczych.

Postępowanie mandatowe, karanie osądami lub wydanie orzeczenia bez wysłuchania obwinionego nie może być stosowane pod nieważnością.

Orzeczenie karne, będące odpisem rejestru karnego, musi być doręczone ukaranemu.

Art. 16. Powiatowe Komisje Aprowizacyjne—w Warszawie, Łodzi i Lublinie — Rady Miejskie w Krakowie zaś i we Lwowie — przyboczne Rady Aprowizacyjne — wybiorą z pośród siebie dwóch delegatów, których zadaniem będzie wydawanie w imieniu Komisji, względnie Rad—opinji w myśl art. 6-go ustawy.

Art. 17. Od orzeczenia władzy administracyjnej pierwszej instancji przysługuje ukaranemu prawo wniesienia rekursu do właściwej władzy administracyjnej II-iej instancji, któremi są: Urzędy Wojewódzkie, zaś na terenie Małopolski — do czasu organizacji Województw — Generalny Delegat Rządu we Lwowie; w Warszawie zaś od orzeczenia Komisarza Rządu przysługuje rekurs w II i ostatniej instancji od Ministra Aprowizacji.

Rekurs wnieść należy w ciągu dni 14-tu od dnia doręczenia orzeczenia na ręce tej władzy, która orzeczenie wydała, względnie nadesłać pocztą na ręce tej samej władzy, w tym ostatnim wypadku miarodajną jest data stempla pocztowego stacji nadawczej.

Art. 18. W II-iej instancji rozstrzygane będą rekursy kolegjalne w następującym składzie: Wojewoda lub jego zastępca, jako przewodniczący, a w Małopolsce — Generalny Delegat Rządu lub delegowany przez niego urzędnik — Naczelnik Dep. Aprowizacyjnego, względnie naczelnik Wydziału Spraw Aprowizacyjnych dla Małopolski, lub ich zastępcy, oraz referent karno-administracyjny.

Regulamin dla tego Kolegium wyda Wojewoda względnie Generalny Delegat Rządu, a zatwierdzi Minister Aprowizacji.

Art. 19. Władza administracyjna, w wyższych instancjach rozstrzygająca rekurs, nie może zaostrzyć ani podwyższyć kary, orzeczonej przez władzę administracyjną pierwszej instancji.

Rekurs, podany po upływie terminu ustawowego, będzie odrzucony.

W razie okoliczności łagodzących na prośbę ukaranego, wniesioną w ustawowym terminie rekursowym, lub na wniosek władzy administracyjnej pierwszej instancji, przedstawiony z urzędu, może władza administracyjna, powołana do rozstrzygnięcia rekursu, karę pieniężną lub aresztu zmniejszyć lub darować.

Władza administracyjna I-iej instancji po wydaniu orzeczenia nie może kary zmniejszyć lub darować.

Art. 20 O ile orzeczenie władzy administracyjnej II-iej instancji nie przewyższa kary 14-dniowego aresztu i 10.000 marek grzywny lub jednej z tych kar,—jest ono ostateczne, a ukarany niema prawa dalszego odwołania.

Art. 21. Od orzeczenia władzy administracyjnej II-iej instancji, o ile kara przewyższa 14 dni aresztu i 10.000 marek lub jedną z tych kar, ukaranemu przysługuje prawo wniesienia rekursu do Ministra Aprowizacji w ciągu 14-tu dni od dnia doręczenia tego orzeczenia przez władzę administracyjną I-iej instancji, która wydała orzeczenie.

O ile rekurs zawiera nowe okoliczności, mające znaczenie dla osądzenia sprawy, władza administracyjna I-iej instancji przeprowadza dodatkowe

dochodzenie, celem zbadania tychże i wraz z opinią i aktami sprawy przedstawia właściwemu Wojewodzie, względnie Generalnemu Delegatowi Rządu, który znowu rekurs jeśli podany był do III-ej instancji wraz ze swoim wnioskiem przesyła do decyzji Ministra Apropowizacji.

Art. 22. Wymiar kary aresztu przy zamianie—w razie nieściągalności grzywny — zależy w granicach art. 6 ustawy od uznania władzy administracyjnej I-ej instancji, która winna w tym względzie kierować się opinią delegatów Komisji, względnie Rad.

Art. 23. Rozporządzenie to uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 24 lipca 1920 r.

Minister Apropowizacji:

St. Śliwiński

Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

w z. *Z. Chmielewski*

Minister Spraw Wewnętrznych:

w z. *Dunikowski*